

Anna Kopská A Toman Brod

Tohle je fotografie, na které jsem s paní Kopskou po válce, byla pořízena v sanatoriu v Podolí v Praze.

Po válce byla pro mě paní Kopská jediný člověk, který pro mě představoval jakési spojení s předválečným životem. Co se týče mé rodiny, byl jsem jediný, kdo válku přežil, matka i bratr zahynuli. Z příbuzných dále zahynuli strýc Jindřich Brod a teta Berta z Pardubic v Osvětimi, strýc Jiří Petrovský s manželkou Annou a synem Ivoškem nejspíše v Lodži, dcera strýce Jiřího Věra, kterou

měl z prvního manželství s tou Italkou, nebyla deportována, zemřela po válce na leukémii. Dále v Osvětimi zemřela ve čtyřiačtyřicátém roce matčina sestra Štefa Picková, jejich bratr Jindřich byl také v Osvětimi, ale zemřel až po jejím osvobození v březnu čtyřicátého pátého roku. Je zázrak, že i jeho manželka, teta Růženka, i jejich dvě děti válku přežily. Matčin bratr Karel nebyl nikam deportován. Takže Anna Kopská byla jediná blízká osoba, kterou jsem po válce měl.

Hned jak jsem se po válce vrátil do Prahy, šel jsem tam, kde jsem před válkou bydlel. Jen jsem doufal, že dům nebude zničený, protože jsem se doslechl, že se v Praze bojovalo. Naštěstí dům stál, naše sousedka, paní Bondyová, mě vzala k sobě do bytu, protože paní Kopská nebyla doma. Pak přišla i paní Kopská, šel jsem k ní a vyprávěl jí celý svůj příběh, a hlavně jsem jedl. To mi zachránilo život. Jídlo bylo mojí jedinou radostí, na posezení jsem klidně snědl celou bábovku. A pak být v čisté posteli.

Byl jsem doma jen chvíli, šel jsem k doktorovi a ten mě poslal léčit se do sanatoria. Později mi řekl, že vůbec nedoufal, že přežiji, natolik vážný byl můj stav. Až do roku 1948 jsem byl vyřazený ze života, strávil jsem tu dobu po různých sanatoriích. V Praze-Podolí, pak na Pleši a potom v Tatrách. Paní Kopská mě jezdila navštěvovat a vozila mi bábovky.